

ČÁST PRVNÍ

Infiltrace

Han Solo potlačil nutkání setřít si z obočí kapičku potu, poněvadž věděl, že podobné gesto by bylo znakem nervozity a mohlo by ostatním naznačit, co má v ruce.

„Tak co bude, Solo?“

Han se snažil získat čas za každou cenu. „Já se vám divím, hoši. Vám nestačí přirozený čísla – nebo dokonce reálný čísla. Vy si mermocí musíte začínat ještě s imaginárníma a komplexníma číslama.“

Pohlédl na šklebícího se Ruuriana v larválním stádiu, jenž zavěťřil zisk. „Máš s tím problém?“

„Proč bych s tím měl mít problém?“

„Tak nezdržuj hru!“

Han se pousmál koutkem úst. Jeho soupeři začínali ztrácet trpělivost. To by mohla být jeho výhoda.

„Takže vy říkáte, že můžeme použít *jakýkoli* aritmetický úkon. Můžeme dělit, odčítat, násobit –“

„Já vím, kam míříš,“ podrážděně zavrčel Givin a kostnatá čelist mu netrpělivě zacvakala o jeho horní „ret“. Vzhledem k zálibě jeho druhu v matematice si Han snadno dovedl představit, že to byl právě Givin, kdo rozhodl o změně pravidel. „Nás neoblafneš, Solo.“

„Zdá se, že velký Han Solo ztrácí elán.“ Čtvrtý hráč, který se jmenoval Talién, Yarkora okrášlený mnoha zlatými kroužky, jež mu visely z obou obrovských nozder, si pohrdavě odfrkl.

Han mrkl na čipové karty ve své ruce. „Nebo je to možná jen tím, že moje matika je trochu staromódní.“

Položil karty na stůl a vychutnával si výhru v nejpodivnější partii sabaccu, jakou kdy hrál. Tři čipy $\sqrt[3]{23}$, které dostal při posledním rozdávání, civěly do stropu. Tyče, lahve a mince. Jeho rozhodnutí odhodit kartu idiota a svěřit se do rukou osudu se vyplátilo.

„Prohlídněte si je, hoši, a můžete začít plakat nad vejdělkem,“ pravil Han a opřel se zády o židli. „Nebo co všechno se v takové situaci dělá.“

„Kubický sabacc?“ Ruurianovy rudé oči se nebezpečně zablyskly v tlumeném světle zakouřeného baru, jak zlostně pohlédl na Hana. „To není možný!“

„Je to možné,“ zavrčel Givin. „Jenom nanejvýš nepravděpodobné.“

„Solo, jestli švindluješ, tak přísahám, že –“ začal Yarkora.

„Tak bacha!“ zvolal Han, vstal ze židle a namířil prstem na obrovský Taliénův nos. „Prošacovals mě hned u vchodu. Kdybych měl u sebe skifter, věděl bys o tom.“

Givinovy kostěné pláty kolem rtů se zklamaně sevřely. „Skifter ne-

skifter, Solo, stejně jsem spíš ochotný uvěřit v lidskou povahu než v to, že bys mohl mít takové štěstí.“

„Jdi do háje, Rene. Chceš snad říct, že jsem podváděl ve hře, o který jsem ani nevěděl, že existuje, dokud jsem tady před pár dnama nezaparkoval?“ Posměšně zasykl. „To mi teda dáváš mnohem vyšší kredit, než si zasloužím.“

„To je taky *jediný* kredit, který dostaneš,“ zamručel Ruurian a natáhl jednu ze svých početných rukou, aby shrábl žetony.

Han uchopil cizince mezi dvěma nejhořejšími články jeho těla a prudce jimi otočil – ne natolik, aby mu ublížil, ale dost silně na to, aby se Ruurian zklidnil. „Ještě jednou mi sáhni na moji výhru a uvidíš, kolik elánu mi ještě zbylo.“

Židle zaskřípěly na kamenné podlaze, jak zbylí dva hráči odskočili od sabaccového stolu. Místností se rozlehly výkřiky v deseti různých jazycích. U Pichlavého kopyta sice platil přísný zákaz zbraní, to ale neznamenalo, že rvačky nemohly skončit smrtí. A co se týkalo štamgastů U Pichlavého kopyta, čím ostřejší výměna názorů, tím větší zábava to byla.

„Ty nafoukaný povozníku!“ zachrochtal Ruurian a zavrtěl svým dlouhatánským tělem, jak se snažil osvobodit. Han musel vynaložit veškerou sílu, aby se mu Ruurian nevysmekl a aby současně udržel cizince na délku paže. Každý článek Ruurianova těla byl vybaven končetinami, které po něm zuřivě chňapaly.

„Kdo je u tebe nafoukaný?“ zabručel Han a zesílil svůj stisk. Ačkoli byl cizinec o hodně lehčí, byl zároveň mnohem ohebnější než Han, který se jen s obtížemi bránil výpadům jeho horní ruky. Ruurian se zachytil svým zadním koncem spodku stolu a podařilo se mu vychýlit Hana z rovnováhy. Han upadl a do nechráněných částí nohou a prsou se mu zaryl tucet špičatých prstů. Do nosu se mu zakousla drobná, jako břitva ostrá kusadla. Přihlížející se znamenitě bavili a začali bouřlivě povzbuzovat oba zápasníky.

Právě když si Han začal myslet, že si nejspíš ukousl příliš velké sousto, chopily se jich dvě ohromné chlupaté tříprsté tlapy, zvedly je z podlahy a ještě ve vzduchu odtrhly od sebe.

„A dost!“

Han poznal hrdelní whiphidský přízvuk a okamžitě zanechal pokusů uvolnit se ze sevření obludy. Dobře věděl, že začít si s Whiphidem by nedopadlo dobře. Jejich drápy a kly byly stejně nebezpečné jako jejich povaha.

„Je to podvodník!“ fňukal Ruurian a chňapal po Hanovi svými dolními kusadly.

Whiphid jím zatřásl tak silně, že by Han přísahal, že slyšel, jak Ruurianovi zachrastila jeho vnější kostra. „V tomhle baru se nešvindluje!“

„Právě tohle jsem se mu snažil vysvětlit,“ řekl Han a samolibě se usmál. „Vyhrál jsem nad nima férově a poctivě!“

Whiphid s oběma surově smýkl na podlahu a výhruzně namířil jeden ze svých drápů na Hana. „Šéf chce s tebou mluvit.“

Nával nejistoty v Hanovi zchladil veškerou radost, kterou by snad mohl pociťovat ze svého vítězství.

„Až si seberu svoji výhru,“ řekl a namáhavě se postavil na nohy. Rozhodně vykročil ke stolu.

„Máš pět standardních vteřin,“ dodal vyhazovač.

Hanovi stačily dvě. Použil svou košili jako zástěru a shrábl do ní žetony ze stolu. Ruurian zlostně přihlížel a vydával tichý mručivý zvuk, který mohli slyšet pouze ti, kdo se nacházeli v jeho bezprostřední blízkosti.

„Víš, Taliene, právě lidi jako ty kazí hráčům sabaccu pověst.“ Han si neodpustil škodolibý výraz, když cpal výhru do bezpečí svých kapes. „To za mých mladých let –“

„Ušetři nás těch keců.“ Talien neučinil žádný pokus zabránit Hanovi v odchodu s jeho výhrou, ale nadále ho sledoval s hrozivým výrazem. „Nech si to pro své děti. Třeba tím na ně jednou kdysi slavnej Han Solo udělá dojem.“

„Ty –“ Hana se zmocnil neovladatelný hněv, ale než se mohl na Talienu vrhnout, vyhazovač ho popadl za límec a odtáhl pryč.

„Řekl jsem dost!“ Whiphid znovu zvedl Hana do výšky, jako by byl dítě. Bezmocně visícímu Hanovi nezbývalo než potlačit zlost a ignorovat posměšky ostatních štamgastů, když byl takto bez okolků „vyváděn“ z baru.

„S váma lidma jsou furt nějaký potíže,“ zabručel Whiphid, když vyšli zadními dveřmi z Pichlavého kopyta a opět postavil Hana na zem. „Kdybych za každého člověka, kterýho jsem odsud vyhodil, dostal kredit, mohl jsem být dávno zpátky na Toole.“

„Takže tady vídáš hodně cizinců?“ zeptal se Han a upravoval si bundu.

Whiphid na něj podezíravě pohlédl. „Proč? Hledáš snad někoho?“

„Ne; jsem jen zvědavěj.“ Han zmlkl, protože nechtěl vzbuzovat ještě větší pozornost.

Cizinec ho vyvedl nahoru po schodech a zanechal ho v prázdné místnosti, kde nebylo nic než čalouněná pohovka a automat na vodu. Han předpokládal, že to byl předpokoj sousedící s kanceláří majitele baru. Usadil se na pohovce a vyděsil se, když se v místnosti ozval hlas vycházející z neviditelných reproduktorů.

„Han Solo, že?“ Pohlaví, rasa a přízvuk hlasu se nedaly určit, protože byl silně zkreslený, ale vypadalo to, že mluví se pod tímto maskováním skvěle baví. „Dostal jste se nějak daleko od domova.“

„To víte,“ zalhal Han. „Nikdy mě nebavilo jen tak sedět na zadku.“

V ukrytých reproduktorech se ozval zvláštní zvuk, který mohl být smích. „Zato vás vždycky bavil hazard,“ opáčil hlas vážnějším tónem. „Je dobré vidět, že je všechno při starém.“

Hanovi se nelíbil nenucený tón hlasu. Ze všech sil se snažil vzpomenout si na někoho, koho dříve znal a kdo mohl skončit jako majitel baru na Onadaxu, planetě s jednou z nejpochybnějších pověstí v hvězdokupě Minos, a jestli by ten dotyčný – nebo dotyčná – mohli vůči němu cítit zášť.

„Člověk se baví, jak může,“ řekl vyhýbavě.

„Chtěl bych vám položit pár otázek, smím-li.“

Han rezignovaně pokrčil rameny a předstíral, že mu na tom nesejde. „Jen do toho.“

„Kdo vás poslal?“

„Nikdo mě nikam neposílal.“

„Proč jste tady?“

„Udělal jsem si tu krátkou zastávku. Je to snad v těchhle končinách zločin?“

„Kam máte namířeno?“

„Na Nelfrus v sektoru Elrood.“

„Vzal jste to pořádnou oklikou.“

„V týhle době člověk nikdy nemůže být dost opatrný. Vongové –“

„Jsou všude,“ přerušil ho hlas. „Ano, vím. Tady ale žádní nejsou.“

„Právě proto jsem si řekl, že to vezmu tudy.“

Po krátké odmlce hlas pokračoval: „Jste tu sám?“

„Záleží na tom?“

„Možná ne. *Millennium Falcon* je na Onadaxu dva standardní dny, o den déle než fregata Galaktické aliance, která přistála včera. Mám si myslet, že mezi její a vaší posádkou nedošlo k žádným kontaktům?“

„Myslete si, co chcete,“ odsekl Han. „Ale ta fregata se mnou nemá co dělat. Jak jste říkal, že se jmenuje?“

„Nic jsem neříkal. Jmenuje se *Pride of Selonia*.“

Han předstíral, že o tom přemýšlí. „To mi něco říká. Vy si myslíte, že by to mohl být někdo, kdo mě hledá?“

„Nebo naopak.“

„Jsem tady kvůli přírodě,“ vylouval se Han. Zacinkal kredity v kapse. „A všemu ostatnímu, co můžu na cestě sebrat.“